

РЕШЕНИЕ

№ 1981

гр. София, 10.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **14329** по описа за **2019** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал.1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ С решение от 04.11.2019г., постановено по н.а.х.д. 10487/2016 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9- ти състав, е изменено Наказателно постановление № 23-002012/06.11.2015г., издадено от директор на Дирекция „Международна трудова миграция“ при Г"ИТ"- С., с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК], в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, на основание чл. 416, ал.5, във връзка с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция на дружеството в размер на 5000 /пет хиляди/лева, като съдът е намалил и определил размера на санкцията на 1000лв., за извършено нарушение на чл.121, ал.3 от Кодекса на труда.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място]. В жалбата се съдържат оплаквания за постановяване на съдебното решение в нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във вр. с чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН. Касаторът оспорва извода на районния съд за формална законосъобразност на наказателното постановление. С изложени твърдения за фактическа, правна и доказателствена обоснованост на административното обвинение е направено искане

за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго такова, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касационната жалба се поддържа чрез адв. В., а в ход по същество се претендира и основателността ѝ, излага се и довод, че не е посочена датата на нарушението.

Ответникът по касационната жалба – Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда"- С., чрез процесуален представител инспектор И., оспори жалбата изцяло, а в ход по същество претендира неоснователността ѝ като иска то съда да отхвърли същата и присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Касационният състав на съда, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал.2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, се явява неоснователна.

Съдът счита решението на първоинстанционния съд за валидно и допустимо, както и за постановено при правилно приложение нормите на материалния закон и при липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Въззивният съд е приел фактическа обстановка, която настоящият съдебен състав споделя. Изводите относно безспорно установените факти от предмета на доказване почиват на правилен правен анализ на доказателствата относно подлежащите на доказване факти. Безспорно се установява, че при извършена проверка на касатора по спазване на трудовото законодателство, на проверяващите са представени изисканите документи, свързани с трудовото правоотношение на Ц. В. Ц. и командироването му във Федерална Република Германия за периода от 11.01.2016г. до 31.03.2016г. - 81 дни , като между касатора и работника са сключени трудов договор № 66/03.09.2015г. и допълнително споразумение № 132/23.12.2015г. за извършване на работа в чужбина, като страните са уговорили, че при командироване на строителен обект в Германия, трудовото възнаграждение на работника е "не по-малко от брутната минимална часова ставка за съответния федерален щат" но без посочен конкретен размер на минималната часова ставка. От представените доказателства е установено, че работникът е полагал труд за времето на командироването му на конкретния строителен обект - в [населено място], провинция Б., Германия, установени са и размерите на изплатеното възнаграждение на час - 9 евро, както и минималното трудово възнаграждение в сектор „Строителство“ за Б. - 14,45 евро на час. Прието е, че нарушението е констатирано към момента на проверката - 25.03.2016г. Видно от заповедта за командироване, не са уговорени никакви условия във връзка с конкретната приемаща държава. От въззивната инстанция е прието, че с така установеното действително е извършено нарушение на посочената в АУАН (Акт за установяване на административно нарушение № 29-[ЕГН]/27.04.2016г.) и в НП нарушена разпоредба - чл.121, ал.3 КТ, като при съставянето на актовете не са допуснати нарушения на закона.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие

по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Подробно са коментирани и представените доказателства и са изведени подробни правни изводи по отношение на всички направени възражения, досежно тяхната основателност. При постановяване на решението си СРС не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Административнонаказателното производство е започнало с редовен и законосъобразен АУАН, съставен от материално и териториално компетентно лице, в предвидената от закона форма и съдържащо необходимите реквизити. При издаване на НП не се констатират нарушения на материалния и процесуалния закон, като същото отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. АУАН е връчен на лице с представителна власт, видно от приложено по преписката пълномощно.

Правилни са изводите на СРС по приложението на материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 121, ал.3 КТ (в приложимата ѝ редакция към датата на проверката и преди отмяната ѝ ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.), когато срокът на командироване в рамките на предоставяне на услуги в друга държава - членка на Европейския съюз, в друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или в Конфедерация Швейцария е по-дълъг от 30 календарни дни, страните уговарят за срока на командировката поне същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Условието, по които страните следва да постигнат съгласие, се установяват с акт на Министерския съвет. Според разпоредбата на чл. 5, ал.3 от Наредбата за служебните командировки и специализация в чужбина (НСКСЧ), при командироване по чл. 121, ал.3 КТ работодателят и работникът или служителят следва да постигнат съгласие по отношение на: 1) продължителността на работния ден и размера на междудневната и седмичната почивка и на почивките в работния ден; 2) размера на платения годишен отпуск; 3) размера на трудовото възнаграждение; 4) заплащането на извънреден труд и 5) безопасните и здравословните условия на труд. Видно от разпоредбата на чл. 121, ал.3 КТ законът изисква страните да уговорят за срока на командировката поне същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава.

Не се споделят оплакванията, развити в касационната жалба, че решението на въззивния съд е неправилно., като решаващият състав е извел изводите за допуснато съществено процесуално нарушение. Що се касае до възражението, че в НП не е посочена датата на нарушението, този довод не се споделя, доколкото нарушението е обективизирано с подписването на допълнителното споразумение № 132 /23.12.2015г. за изпращане на работа в чужбина не е посочен размера на брутната минимална часова ставка. От изложените обстоятелства от фактическа страна и от посочената като нарушена разпоредба е очевидно, че изпълнителното деяние касае непълнота по задължителен елемент, който следва да се съдържа и да е постигнато съгласие между дружеството-касатор и работника във връзка с командироването на последния в друга държава членка, като изпълнителното деяние е осъществено чрез бездействие. Предвид на това правилно въззивният съд е приел, че съдържанието на наказателното постановление съответства на императивните законови изисквания по чл. 57 от ЗАНН. Неоснователен е и доводът в касационната жалба, че не ставало ясно в какво точно се

изразявало нарушението на чл.121, ал.3 КТ - отг. - дали защото изобщо не е договорил поне същото минимално трудово възнаграждение, установено за същата или сходна работа в германия или че договореното възнаграждение е по-ниско от минимално установеното. Видно от НП, е цитирано уговореното бланкетно между страните по допълнителното споразумение от 23.12.2015г. , че при командироване на строителен обект във Германия трудовото възнаграждение на работника е "не по-малко от брутната минимална часова ставка за конкретния федерален щат ", "като размерът на същата не е посочен". От последния текст е ясно, че се касае за непосочване на размера на минималната часова ставка. Установяванията за заплатени 9 евро на час при 1445 евро минимална ставка в Б. в сектор Строителство, единствено доказват, че съответната ставка нито е уговорена, нито е платена. Няма изводи в НП свързани със заплащане на по-нисък размер на ставката, относими към ангажиране на отговорността за нарушение на чл.121, ал.3 КТ -отг. .

Споделя се и извода на съда за намаляване на размера на санкцията до минимално предвидения размер в санкционната норма - 1000лв., който намира за обоснован и правилен по изложените в решението мотиви по прилагането на чл.27 ЗАНН, в това число, че нарушението е установено за първи път и санкцията е завишена.

В съответствие с изложеното, настоящият касационен състав приема че не е допуснато неправилно прилагане на закона при постановяване на оспореното решение и не са налице касационни основания за отмяната му, в това число и такива, за които касационната инстанция следи служебно. Обжалваното решение на СРС е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на правния спор, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и съдът следва да го уважи. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, които се определят в размер на сумата от 80.00 лева.

Предвид гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.11.2019 г., постановено по нах дело № 10487/ 2016 г. по описа на Софийски районен съд, 9-ти съдебен състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], да заплати на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда " с адрес: [населено място], [улица] разноски по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

